

že zadostiučinění advokátem jménem klienta nepokládá za dostatečné. Proti tomuto usnesení ohlásil a provedl soukromý obžalobce Vilém P. stížnost; rovněž i zástupce obžalovaného ohlásil stížnost, aniž by ji však byl provedl. Zemský trestní jako odvolací soud usnesením ze dne 30. května 1924 rozhodl o obou stížnostech tím způsobem, že stížnosti soukromého obžalobce Viléma P-a bylo vyhověno a usnesení ze dne 16. dubna 1924 změněno v ten smysl, že se dle §u 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. nařizuje výkon trestu. Stížnost Františka D-a poukázána na toto rozhodnutí. V odůvodnění tohoto usnesení se praví, že podmínce zadostiučinění nebylo vyhověno, když obžalovaný tak učinil prostřednictvím obhájce. Všim právem prý uvádí první soudce v důvodech napadeného usnesení, že zadostiučinění advokátem jménem klienta nepokládá za dostatečné. V důsledku tohoto úplně správného stanoviska neměl první soudce poskytnouti odsouzenému další 3denní lhůtu.

Rozhodnutí zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 30. května 1924 je právně pochybeným. Dle §u 6 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. nařídí soud výkon trestu, jedná-li odsouzený, ač byl napomenut, ve vážných bodech proti uloženým mu obmezením, n e b o d p í r á - l i b e z d ů v o d u n a h r a d i t i š k o d u n e b d á t i z a d o s t i u č i n ě n í. Dle toho, co bylo uvedeno, nelze mluvit o bezdůvodném odpírání zadostiučinění odsouzeným Františkem D-em, který při veřejném sezení dne 16. dubna 1924 u okresního soudu trestního v Brně ústy svého zástupce výslovně prohlásil, že jest ochoten znovu vlastnoručně požádati soukromého obžalobce za prominutí, za kterýmžto účelem žádal o udělení 14denní lhůty. Podmínka rozsudku okresního soudu trestního v Brně ze dne 24. října 1923, že František D. do jednoho měsíce ode dne pravomoci rozsudku požádá soukromého obžalobce písemně za prominutí, není do té míry určitě stylisována, že by se z ní dalo souditi, že postačí písemná žádost za prominutí také právním zástupcem podaná.

Čís. 1758.

Jest možným ideální souběh zločinu dle §u 132 tr. zák. jednak se zločinem dle §u 128 tr. zák., jednak se zločinem dle §u 131 tr. zák.

(Rozh. ze dne 17. října 1924, Zm I 127/24.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 10. prosince 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny dle §§ů 128, 131, 132 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a 10 (správně jen čís. 10) §u 281 tr. ř. popírá zmateční stížnost možnost souběhu zločinu podle

Šu 132 tr. zák. jednak se zločinem podle Šu 128 tr. zák., jednak se zločinem podle Šu 131 tr. zák., leč neprávem. Stížnost přehlíží všeobecné základní zásady trestního práva o ideálním souběhu zločinů, přečinů nebo přestupků (§§y 34, 35 a 267 tr. zák.), podle nichž jeden a týž trestný čin podřaděn býti může různým ustanovením zákona, dochází-li v činu tom samostatného výrazu všechny jak objektivní, tak subjektivní znaky skutkové podstaty dotyčných zákonných ustanovení. Pokud jde o pohlavní zneužití Štěpánky S-ové před jejím 14. rokem, představuje skutečně jednání obžalovaného dvojí porušení práva, které trestní zákon v obou směrech prohlašuje za zvláštní zločin. Obžalovaný porušil na jedné straně povinnost dohledu a výchovy vůči této jemu svěřené osobě tím, že ji svedl ku smilným činům, na druhé straně podnikl útok na pohlavní život a čest děvčete ještě ne 14 roků starého. Skutkové podstaty obou zločinů se nekryjí, neboť zločin dle Šu 132 III. tr. zák. nepředpokládá nutně, aby svůdce smilný čin, k jehož spáchání neb trpění svádí, předsevzal na uvedené osobě sám neb aby svedená osoba nepřekročila 14. roku. Pojem smilného činu podle Šu 132 III. tr. zák. nekryje se též nezbytně a za všech okolností s pojmem pohlavního zneužití ve smyslu Šu 128 tr. zák., takže podle Šu 132 III. tr. zák. není zapotřebí, by pachatel s osobou svedenou páchal smilstvo, v Šu 128 tr. zák. zmíněné. Poukázati dlužno dále k tomu, že § 128 tr. zák. předpokládá skutečné pohlavní zneužití, kdežto skutková podstata podle Šu 132 III. tr. zák. je splněna již výzvou ku spáchání neb trpění smilného činu. V projednávaném případě předsevzal sám obžalovaný na své vlastní dceři, 14 roků ještě nedosáhnuvší, (zvednuv ji sukně a pohybovav svým údem mezi jejími stehny až do svého uspokojení) smilný čin, jež nutno každým způsobem označiti za pohlavní zneužití a který vyčerpává skutkovou podstatu zločinu podle Šu 128 tr. zák. Čin obžalovaného obsahuje proto ve skutečnosti zákonné znaky dvou zločinů, které podle trestního zákona dlužno posuzovati se dvou docela různých hledisek. Máť ustanovením Šu 132 III. tr. zák. postiženo býti především zneužití důvěry, kterého se pachatel dopouští svedením osoby, podléhající jeho vedení, kdežto § 128 tr. zák. je určen, aby chránil pohlavní čest takových osob, které v ohledu tomto pro své nedostatečné stáří nejsou dle zákona ještě způsobilými volně se rozhodovati. Obžalovaný zneužil nejen přirozeným poměrem, nýbrž i pozitivním zákonem mu uložené povinnosti k dohledu a výchově této nezletilé k tomu, aby ukojil své chlípné chtíče, a předsevzal krom toho na děvčeti, jež bylo dosud ve stáří pohlavní nezralosti a jemuž zákon odpírá volnou disposici s pohlavní ctí, čin, jímž tato čest byla porušena. Toto stanovisko zaujal zrušovací soud ve svém rozhodnutí sb. n. s. č. 1547 a není důvodu, by se od něho uchýlil v tomto případě. Rozhodnutí sb. n. s. č. 1036, 1183 a 1163, zmateční stížností citované, nehodí se na tento případ, majíce jiný skutkový i právní podklad. Tvrdí-li zmateční stížnost, že v pojmu pohlavního zneužití spočívá každým způsobem již také svedení k jeho trpění, má pravdu jen potud, že svedení ku smilnému činu může záležeti také již v samotném spáchání činu toho.

V nepravu je dále zmateční stížnost, popírající možnost ideálního souběhu zločinu podle §u 131 tr. zák. se zločinem podle §u 132 III. tr. zák. Byť i zločiny, uvedené v §§ech 129 až 132 III. a IV. tr. zák., byly souborně označeny jako zločiny smilstva, rozlišují se jejich skutkové podstaty přece tak, že souběh mezi nimi je možným. Tak je tomu zejména mezi zločiny podle §§ů 131 a 132 III. tr. zák., ohledně nichž jeví se rozdíl již co do podmětů trestních činů. Kdežto podmětem zločinu podle §u 131 tr. zák. mohou být jen příbuzní ve vzestupné a sestupné linii, jde dosah §u 132 III. tr. zák. mnohem dále, neboť pro použití tohoto ustanovení je směřodatným poměr svěření, který se na příbuzenství dotyčných osob neomezuje. Toto ustanovení nevyžaduje také nutně, by svůdce smilný čin, k jehož spáchání nebo trpění svádí, předsevzal na uvedené osobě sám, naproti čemuž při krvesmilstvu musí smilný čin spáchán býtí descendenty a ascendenty bezprostředně. I co do povahy smilného činu není totožnosti mezi citovanými dvěma pravidly. Skutek při §u 131 tr. zák. záleží jen v souloži buď dokonané neb aspoň nedokonané, kdežto pojem smilného činu podle §u 132 III. tr. zák. je mnohem širší. Zahrnujeť v sobě nejen soulož, nýbrž každé jednání určené k ukončení pohlavního pudu neb ku jeho vzbuzení. Ta okolnost, že na soulož mezi otcem a jeho dcerou je v §u 131 tr. zák. stanovena samostatná sankce, nebrání podřadění jednání i pod ustanovení §u 132 III. tr. zák. Neboť jinak by se musil za vyloučena považovati i souběh mezi krvesmilstvem a smilstvem násilným. Nad to nemusí býtí každá soulož mezi ascendenty a descendenty výsledkem svedení a nemusí každý descendent za všech okolností vůči svým rodičům býtí v poměru dohlédacím, jaký má § 132 III. tr. zák. na zřeteli.

Čís. 1759.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

»Revolucí« jest násilný převrat, násilná změna platné ústavy (formy vládní).

»Vychvalováním« jest činnost, již se prohlašuje nějaký skutek za chvalitebný, záslužný nebo následování hodný. Spadá sem i provolání slávy světové revoluci (§ 16 čís. 1 zákona).

Trestnost spoluviny (§ 5 tr. zák., § 16 čís. 1 zákona) přečtením dopisu třetí osoby je vyloučena jen tehdy, není-li si pachatel vědom závadnosti obsahu a způsobilosti jeho, otrásti právními názory posluchačů.

Souběh zákona (§ 16 čís. 1, 2) s trestním zákonem (§ 305).

(Rozh. ze dne 18. října 1924, Zm I 26/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 26. listopadu 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §u 16 odst. první a druhý zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a zločinem podle §u 15 čís. 2